

VIRREB JANKÓ

A dalünnepre.

Honfi-hévre lelkesít föl
 Sziveinknek melege,
 Üdvöz légyen a dalárok
 Vidám dalu serege!
 S üdvöz légyen a dicső dal,
 Mely a földről égbe szárnyal!

Dalünnepet ül a város,
 Országos dalünnepet.
 A bűbajos dal varázsa
 Tölti el a kebleket —
 A szív lángja a dalért ég.
 A dalé most a dicsőség!

Ezer ajkról zengjen ének,
 Tele édes örömmel —
 S minden hang a szívből szálljon:
 A szív hangja bűvöl el...
 Dalra dalt hát s dalt a dalra!
 Föl! dalárok — diadalra!

Zengjen a dal versenyezve
 S ki szebben zengi dalát,
 Hírvirággal koszoruzva
 Lobogtassa zászlaját...
 Versenyre hát! a pályabér:
 Hervadhatlan örök babér!!!

Jankó.

Felelős szerkesztő s lapfőnököse:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
 Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
 Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadó hivatal:
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

NÓTÁRIUS-OSINY.

— „Ha községéből a hátralékos adó 48 óra alatt a központi adóhivatalba beszállítva nem lesz, a járási szolgabíró urat más, szorgalmasabb helyettes jegyző kinevezésére fogom kérni.“

Ez volt záradéka azon rendeletnek, mit az adófelügyelő ur Bika Gergely helyettes községi jegyzőhöz intézni elég udvariatlan volt.

Istenem! milyen kegyetlenek is azok az adófelügyelők!

Már most mit tegyen? A 48 óra meghalásnak hosszú, de adóbehajtásra rövid, különösen, ha nem tévesztjük szem elől, hogy olyan községről van szó, melynek lakói semmi iránt sem viseltének oly megrögzött ellenszenvvel, mint épen az adófizetés iránt. S aztán kellő erélyt sem fejthetett ki Bika uram, sőt még a csendőröket sem vehette igénybe... hisz ha ezt megcselekszi s kényszer alkalmazásával kísérli meg a behajtást, ki lesz az a kötözni való bolond, ki a 8 nap múlva megtartandó jegyzőválasztáson reá adja alkotmányos szavazatát? Helyzete nem rózsás voltáról, valamint a rendelet teljesítésének lehetetlenségéről annyira meg volt győződve, hogy lelki szemei előtt már szinte ott látta nyertes vetélytársát, mint helyezkedik rendbehozott irodájába s mint mosolyog gúnyosan csúfos távozása fölött... Látta jegyesét, a postamester szép Arankáját, mint fordít háta a hivatal nélkül maradt szegény legénynek... hiszen csak nem kívánhatjuk tőle, hogy talán hű maradjon a földönfutóhoz... S e látományok kimondhatatlan fájdalommal töltötték el becsületes szívét. Ezért küzködött ő amnyi éven át? ezért hozta rendbe a jegyzőség Augias istállóját, hogy ily csúfosan fizessék ki érte?! Oh, azoknak az adófelügyelőknek húsdarab helyett vas van a baloldalukon! — Végre is mit tehetett? Maga mellé vette a községi előjáróságot s nagy búsan megindult házról-házra... Szép szóval, kéréssel vitte is annyira, hogy a föld népe hűségesen odaadta a maga megkuporgatott garasait. De mit ér mindez, mikor a hátralék legnagyobb része izraelita polgártársainkat terheli, már pedig azt ő a jegyzői praxisból nagy bölesen könyv nélkül tudta, miszerint ezek az adófizetéstől jobban irtóznak, mint Belzebub a tőmjénfűstől. Hasztalan ezeknél a szép szó! Ezer módot, eselt, fűrfangot kigondolnak biz ezek, hogy meggyűsítsanak minden oly törekvést, mely belőlük ezt a kis hazafiságot okkal-móddal kipréselje. Már az elsőnél, bizonyos Berko Iezik grájzlernél meggyőződött, hogy az ő fogásai nagyon alant járók a született üzér leleményességéhez képest. Ugyanis, míg ő az ajtó előtt, mely adószedés napján mindig gondosan becsukva volt, a kinyitás iránt diplomaciai alkudozást folytatott, addig Iezik gazda hűséges életpárjával és egy tucsat esemetéjével a kentre szolgáló hátulso ablakon keresztül oly üressé tette lakását, hogy ember legyen a gáton, ki abban 2 kajezárra való értéket kiböngészni tud.

Igy ment az tovább is.

Egy izraelita sem fizetett, holott a lakosság kontingensének felét ők képezik; immár a 48 óra vége felé jár. Mit tegyen? Okosabb gondolat hiányában elővette zsebkendőjét s erősen törölgette a homlokáról lecsurgó verejtéket, mit a kétségbeesés sajtol ki fejéből.

Az a nap is, mintha az ő boszantására sütné most oly irtóztatón.

— Micsoda nap van ma? kérdi a bírótól.

— Péntek, instálom; s jó lesz, ha sietünk, mert erősen délutánra jár már az idő s ha az első csillag fölkeczmeredik, nem tehetjük lábunkat izraelita portára.

— Hát akkor folytassuk! — s Ereb Josszel Burich-hoz tértek be.

Ez a jámbor atyánkfia sakter, templomszolga, kórházigondnok és fürdős volt egy személyben.

Belépnek a házába, hát biz az szokás szerint még az üresnél is üresebb volt. Nem volt abban, uramfia, még egy szalmacsutka sem.

— Hát hogy leszünk az adóhátralékkal, Jozsli? kérdi a jegyző.

— Miféle hátralékkal? — válaszol naivan Jáfet ivadéka.

— Bolond beszéd! Hát az adóhátralékkal, mivel 3 év óta adós.

— Nincs nekem edj megveszekedett grishim... replikál Jozsli.

— Már pedig én innen pénz nélkül nem megyek el, mert jól tudom, hogy tegnap hiány nélkül megkapta fizetését a hitközségtől.

— Tegnap? Jaj, kérem alásan, én abból pucezot vettem a feleségemnek.

— Ha telik a pucezra, teljen az adóra is.

— Már ebben nem értek egyet a tekintetes urral.

— Hát nem fizet?

— Össön belém a menjkhü, ha thodok!

— Akkor adjon zálogot!

— Nincs neküm semmi, ha csak a sakter-késeket nem tetszik elvinni.

E szavakra hatalmas eszme villant meg a jegyző agyában.

— Nini, hiszen ma péntek van, — mormogta maga elé. — Hisz akkor rendben vagyok.

— Hát ide adja azokat a késeket?

— Oda én.

— Önként?

— Önként.

— Hallják, bírák uraimék? Önként adta ide.

Hát jól van. Ezzel zsebre vágta a késeket s vigan dudolva hazament irodájába.

Alig tette ki a lábát Jozsli lakából a jegyző, ott termett az egész község izraelita népe. Egyiknek csirkét, másiknak libát, harmadiknak tyúkot kellett meteszeni a sábeszre és így tovább; sőt a mézárós is megjelent, hogy jönne már a Jozsli a borjut és tehenet megválni, különben holnap, sábesz napján nem lesz kóser-hús, akkor pedig menten agyonütik hitsorsosai.

Mikor aztán Jozsli sakter kijelentette, miszerint nincs mivel saktolni, mert a jegyző a késeket adó fejében elvitte, olyan riadalom támadt az egybegyűlt hívek között, hogy Jerikó ostromlása csak libavásár lehetett ehhez képest. Fenekestől föl voltak fordulva. Végre abban állapodtak meg, hogy kifizetik a sakter adóját. Ámde a jegyző addig mit sem akart hallani a kések kiadásáról, míg valamennyi izraelitának adója nincs kifizetve, illetésképen indokolván a megtagadást: „Mintán a kések nem a sakter, hanem a hitközség

tulajdonát képezik s miután önként lettek zálogul adva addig nem fognak kiadatni, míg a hitközséghez tartozó izraeliták utolsó krajczárig ki nem fizetik adótartozásaikat.

Borzasztó helyzet! Ha nem fizetnek, a sábeszt kóserhús nélkül kell keresztül élniök. Ez pedig nagy szegénység. Híre megy a vármegyében s világ csúfjai lesznek, még a koldus is lenézi őket. Az idő már előre haladt. Sokáig okoskodni nem lehetett. Nincs más mód, mint fizetni.

És csodák csodája!

15 percz alatt minden izraelita kifizette adóját.

A jegyző elégedetten mosolygott maga elé s azon-

nal megírta a jelentést, mely szerint a község adóhátraléka a határidőn belül pontosan beszállítva lett.

Híre is ment az esetnek az egész vármegyében s még maig is jót nevetnek azon, hogy mikép hajtotta be az izraelitákon Bika uram egy negyedóra alatt az adóhátralékot.

Hanem a méltó megtorlás sem maradt el.

8 nap mulva valamennyi izraelita Bikára szavazott a választáson, azzal érvelvén mellette, hogy ilyen jegyző kell nekik, a ki élelmesség dolgában még rajtuk is túl tesz.

Menyus.

A PÉCSI VÁSÁRON.

— Hé, ifiasszony-lelkem! — szól a patacsi katonaviselt atyafi a laczikonyhán süttő menyecskehez — mennyiért ad nekem olyan hosszú hurkát, a melyik a jobb fülemtől a balfülemig ér?

— Csak tiz krajczár, galambom! Tessék, pompás, friss, aztán meg szörnyen jó is.

— Na, ehol a tiz krajczár, hanem most már adjon ám olyan hosszú hurkát, a melyik a jobbfülemtől Boszniáig ér; mert tudja lelkem, *a balfülem Boszniában maradt el.*

Furcsa fölirat.

Egy borbély az utcáról az udvarba tette át üzlethelyiségét s ezt ily fölirással adta tudtára kundsajtjainak:

„Ezután a tisztelt urak hátul borotváltatnak.“

A paprika.

A külföldi valami jó ízű gyümölcsnek nézte a zöld paprikát és bekapott belőle egy jókora darabot. De akkor hirtelen fölugrott, befogva száját elkezdett futni, futott, míg a faluból ki nem ért; ott kiköpte a falatot:

— Na most hadd égjen, csakhogy a faluban nem gyuladt ki!

Logika.

— Ugy-e kedves férjem, elhiszed, hogy nem vagyok kaczer.

— Bizonyára! Mert a logika szerint, himni anynyit tesz, mint igaznak tartani valamit, a mire nézve hiányzanak a bizonyítékok.

Édesem.

— Akkor történt az, édesem, mikor a virág-vázát hozzám vágtd.

— Ugy hát csütörtökön.

— Nem, édesem, nem csütörtökön volt az, mert igen jól emlékszem reá: csütörtökön az otkolonos üveget vágtd hozzám.

Óh azok a nők!

— Csókollak édesem! egy kapitány jött hozzánk lakni. Szép ember, az igaz, csak hogy nagyon furcsa szokása van. Ha boros, összeölelgeti a szakácsnőmet, szobalányomat; ha nem ivott, akkor meg engem ölelget.

— Ejnye, de kár azért a szép emberért! Mit gondolsz édesem, nem lehetne leszoktatni arról a csúf boritalról?

Mi jár a zabért?

Rossz termés volt. Az egyházközségi előljárók beallítottak a tisztelendő úrhoz:

— Tetszik tudni, tisztelendő úr, nagyon rosszul fizetett az idén a buza is, rozs is, hát majd csak zabot mérünk ki papbér fejében.

A tisztelendő úr gondolkozik egy kicsit, aztán mondja:

— Jól van bíz az, atyámfiai, én meg a zabért majd nyeríteni fogok majd kegyelmeteknek a templomban.

Az atyafiak kimérték a papbért buzában, nekik bizony ne nyerítsen a tisztelendő úr a templomban!

A pécsi műkiállításon.

— Mondja csak Miklós, hogy tetszik magának ott benn a második szobában, Barnakiék tájképe felett az a régi olajfestmény? Nagyon nevezetes kép ám az!

— Aztán, ha szabad kérdenem, miről nevezetes?

— Hát arról, hogy a kit ábrázol, az az öreg úr, száz éves volt már, midőn harmadszor megnősült.

— Ó, a vén bolond! S vajjon ki lehet a szánelomra méltó öreg?

— Ki?... hát a — nagyatyám!

Nyugalomba megy.

Buczkó. Magát is mindönnap itt lehet látni kóduányi!

Koldus. Ne haragudjék, ma az utolsó. Az orvos megtiltotta a koldulást, holnap kihurczolkodom a szőlőmbe lakni.

Bor és víz.

Együtt ül a kocsimában két ember, egy öreg meg egy fiatal. Az öreg töltöget, a fiatal meg húzódozik.

— Savanyuvizzel iszom, urambátyám, mert majd a fejembe mén a bor.

— No hallja, édes öcsém, ha a bor a fejebe mén, azt még kiheveri; de ha a víz mén a fejebe, akkor aztán kampez!

Zömök Miháj és Pemet Isvány

utczasöprő ténsurak morfondírozása.

Zömök: No komám, mondok, de jékváncsiságos vagyok, vajjom jó torkik van-e jaz dalármiskáknak?

Pemet: Úgy-e bion mán, hogy: hutyummikép biri a torkik a nótát?

Zömök: Nem úgy bion, hanem hogy: hutyummikép biri a torkik az jó pécsi — borókút.

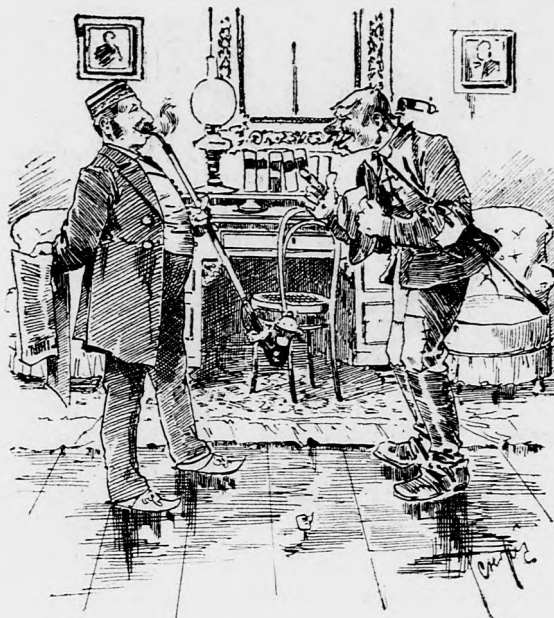
Az ikrek.

— Itj de szép his gyerekek! Milyen egyformák. Ugy-e ikrek?

— Igen is azok.

— Kinek a gyermekei?

— Itt az egyik a fejgyező uré, a másik meg a — tanácsnok uré.

A mi megér öt forintot.

— Kérem ássan, szaugabiraó úr, csak azér gyüttem, ho megkéördözsem a tekéntetös szaugabiraó urtaó, hohhát mit kellett fizetni annak a Göcsök Dánielnek, a meér engöm pófó ütött?

— Öt forintot, barátom, öt forintot?

— Osztán ki is füzette?

— Ki hát, mert megvettük rajta.

— Há nem anná ide a tekéntetös szaugabiraó úr? mer szükségöm vaóna ám rá.

— Ohó — barátom! az a szegényeké.

— Na hát akkó többet nem is mondom mög sohase a tekéntetös szaugabiraó úrnak, ha pófóütöttek, halom mögtartom magamnak, mögeér az neköm öt foréntot.

Az atyus meg a publi.

— Édes papa, miért nem fujta a katonabanda a „Rákóczy“-t, mikor elmentek?

— Hja édes fiam, azért nem fujta a banda, mert elhedegülte J a n s z k y.

AZ UTCZÁN.

— Jaj de gyönyörű fiatalember Hubai! Higgye el uram soha se láttam ilyen szép férfiut.
 — Hát még a neje milyen szép!
 — Mit mond ön? Hát már nős? No biz akkor —
szébb is lehetne.

A molnár meg a paraszt.

Molnár: Azt mondják, hogy kee feleszű. Igaz-e?

Paraszt: Nem tom.

Molnár: Hát mit tud kee?

Paraszt: Azt, hogy a molnároknak mindig kövér disznai vannak.

Molnár: Hát mit nem tud kee?

Paraszt: Azt, hogy kinek a kukoriczájával hizlalik.

Máczesz-brézli.

Kölömös! ha én edj geschäft njitok edj másik gójim kreizler mellett, mandanak rám: ni a bödösös zsidó! — Ha van a khüvetváasztás, mandják, hodj az izroeliták igy, az izroelithák ógy. — De ha jüvik zü mir piz kérni a donánthóli köz-mövelődési vereinra, akkhar mandanak: kedves palgártárs!

Rendezik nojdszerő khép-kiállítás. Aztat mandanak, hodj nem is hittek valna, hodj edj ilyen provinczstadtba enji kép van. Hm! én aztat mandak, hodj ha rendezték valna nem khép, hanem pafa-kiállítás, akkar mandtak valna, hodj nem is hinné az ember, hodj edj ilyen provincz-stadtba menji sak pafa van.

Hepp-hepp!

Mit ér a bar, hojdha vinkhó?
 A flöthen, hojdha tilinkhó?
 A szép vädli, hojdha vatta?
 A tsók, ha vén mámi adta?
 A lü, ha nints, tsak a büre?
 Dalí, ha nints szheretüje?!

Előrelítés.

— Orvos ur, kérem, tessék föl vágni a kis leányomnak a nyelvét, nem tud beszélni.

— En? En ugyan föl nem vágom! Engem ne okozzon valamikor senki!

Sétaközben.

— Hallotta, uram, hogy a Gyuricza egy olyan kocsit talált ki, a melyet se gőz, se villamosság nem hajt s lovat se kell elé fogni?

— Furesa! hát hiszen olyan gépünk már van. Ott van a veloczipéd, ahhoz sem kell lovat fogni.

— Hja uram, ahhoz meg szamarat kell fogni, a ki ráül.

A KANAPÉ.

Vendégeket hozott a falusi góbé a városba, aztán a kökényi esárdánál utolérte őket a szakadó eső. Ez ugyan nem volt baj, mert az áldásos esőt már régóta várta ember állat és vetemény, hanem az volt a hiba, hogy egyiküknél sem volt esernyő, hát bizony jól megverte őket a zápor.

Jó sokáig koczogott a szekér a szutyogó sárban, egyszer csak hátra fordul a góbé s gúnyosan odaszól a zsiros guba alól.

— Úgy-e jó vóna most a kanapé?

Az utasok nem értették a dolgot, hát nem is feleltek rá semmit, ámbar nem találták egészen ostobának azt a gondolatot, hogy bizony jó volna a kanapé, mert már akkor nem áznának ilyen impertinensül.

Kis vártatra megint csak hátra szól az atyafi még gúnyosabb vigyorgással.

— Úgy-e jó vóna most a kanapé?

— De hát mitéle kanapé?

— Hát a fenye egye meg, a mit az urak úgy ki szoktak tolni az esőt ijőgetni.

SUSZTER-CSIRIZ.

Hm! az első legény azt mondta, hogy: „Szamár vagy öcsém.” Már most szeretném tudni, azért mondott-e számárnak, mert az öcsese vagyok; vagy azért mondott öcsésének, mert samár vagyok????!!!

Üzleti ügy.

— Lehet a nagyságos úrral beszélni?

— Üzleti ügyekben?

— Igen.

— Akkor lehet. Tessék besétálni.

Az idegen bekopog.

— Alászolgája!

— Jó napot! mivel szolgálhatok?

— Nagyságos úr, már három napja nem ettem egy falatot sem, sziveskedjék valamivel kisegíteni!

— Ah, ez szemtelenség! hát nem tudja, hogy velem csak üzleti ügyekben lehet beszélni? hogy mer ön ide betolakodni, hiszen ez közönséges koldulás, komisz pumpolás!

— Hát hiszen, kérem, ez az én üzletem.

EGYMÁS KÖZÖTT.

— Barátom, ez aztán a baj! Az orvos megtiltotta a borivást, pedig épen ma vagyok meghíva egyik jóbarátom születésnapjára.

— Biz az baj! Így hát te nem mehatsz el?

— Bizony azért elmegyek.

— De ha nem szabad bort innod!

— Hm! hát úgy veszem, mintha csak holnap mentem volna az orvoshoz, s így ma még szabad bort innom.

Nagy szeretet.

A menyecske ezt írja férjének, ki a lipiki fürdőt használja:

„Kedves férjem! Mindig rád gondolok. Valahányszor megpillantom hálóköntösödet a fogason függve, mindig felsóhajtok: ó bárcsak benne látnálak!”

HIRDETÉSEK:

Hol?

Igen jó és tiszta

vörösbör

kapható 50 litertől fölfelé: Pécsset *Anna-utca 45.*

sz. a.

Egy liter ára 20 kr.

Magas jutalék mellett, rövid próbaidő után pedig fizetéssel, egy jó bizonyítványokkal ellátott szorgalmas férfi, szükséges háziesszköz elárúsítása céljából, mint városi ügynök azonnal kaphat állást. Bővebbet e lap kiadóhivatalában.

A Forti-félé sebtapasról.

Ezen általánosan kitűnőnek elismert gyógytápasz rendkívüli gyógyereje, oszlató, érlelő s fájdalmat csillapító hatása által leggyorsabb, legbiztosabb s egyszerűs mind gyökeres gyógyulást eszközöl különemül bajokban. Ily bajok a torokgyulladás, légesőhurut, bőrkés barnaság, hártás-gvik (Croup, Angina.) mindenemü megsértések, harapás, szúrás, vágás vagy égés által támadható sebek, megforrzás, darázs- vagy méhszúrások, bujasenyves és egyéb konok fekélyek, zuzatások (contusiók) meglepő gyors fájdalomcsillapítással. — rögzött dagasztok, gümök, tályogok (fogtályok is), pokolyar, (carbunculus, pustula maligna), megkeményedések, genyedések, vérkelések, minden mirigybetegségek, görvélyes fekélyek, fagyda-antat, ujjtéreg, szájka, darázs vagy méh tulánkja csupán ezen tapasznak rövid idei használata folytán annyira gyorsan bekövetkezik, **A csomagok ára a kisebbekben 50 kr., a nagyobbaknak 1 frt.** használati utasítással együtt. Postán küldve 20 krajt főbb.

körömfolyás, körömméreg, vadhus, tagszávas, esontszú, kifecszítés és megrándulások, helyi esz, továbbá a szülés utáni lábségek és dagasztok, fájós, fekélyezett vagy már genyes női mell, — sok nő már esirában volt emelőaktól — a különben elkerülhetetlen életveszélyos sebészi műtét mellőzésével — egyedül ezen jeles sebtapasz használata által menekült meg. A föl-nyilalás, nemkülömben a torok-mondolák gyuladása nál határozott szolgálatot tesz. — Hólyag-tapasz vagy mustárliszibéli borogatások után használva, méltán valóóságos enyhítők nevezhető, minthogy nem csupán enyhítést szerez, hanem mivel inkább a beteg kinos fájdalmaitól azonnal tökéletesen megszabadítja. Végre a testbe teljesen belenyelődött bármilyen műtét, sebészi műtét és fájdalom nélkül, könnyen kihúzható, mire a seb gyógyulása gyorsan bekövetkezik. **A csomagok ára a kisebbekben 50 kr., a nagyobbaknak 1 frt.** használati utasítással együtt. Postán küldve 20 krajt főbb.

A száz meg száz köszönőlevél közül közlünk egyet, mindenki megítélheti, hogy ez nem aféle gyártott reklámlévelet, amilyeneket gyakran olvashat az ember.

Tekintetes Ur! mélyen tisztelt férfit! Ön nagybecsű és a szenvedő emberiségnek oly kiszámíthatatlan előnyt biztosított tapasztal megkaptam, sietek Önt tudatni, mikép Prázer Béla nagy-kanizsai gyógyszerész ural a tapasz árulása végett értekeztem, ki is hajlandónak nyilatkozott a bizományosságot elvállalni, szerintem lehetséges volna azt neki azonnal küldeni és vele üzleti összeköttetést nyitni, — ezt annál inkább is kívánom, mert ott hiszem, hogy nagyobb kelendőségnek fog örüdeni, mert igazán megvallva, a tapasz megbecsülhetetlen oly házi kincs, melyet mint nélkülözhetlent, mindenki háznál tarthat, én már számosak baján ennek segélyével segítettem, a számosak közül csak azt említem fel.

Az eszteregnyei bíróné alig 3 hetes ocsesemőét a halál elragadta, a különben jól táplált anya emlőiben a tej gyulladást idézvé elő, már e szegény anya negyed napra oly lázas állapotba jött, hogy sem éjjel, sem nappal egy perczet sem volt képes nyugodni, már-már a kétségbe-esés örvényének szélén állt, midőn eszelelesen a sors házához vitt, hol értesültem e borzasztó fájdalom, szóval e kinos állapotról meggyőződtem, eszembe jött Önnek tapasz, férjével azonnal Kanizsára rándultam, a szenvedő asszony részére a tapaszt megvettem, azt rögtön kiküldöttem, utasításom folytán azt felrakták és képzelve el a hallatlan eredményt, a nő még azon éjjel több óráig aludt és harmadnapra már csak az anyai emlő a gyuladásnak halmályos jelei láttatnak, így e szegény nő az Ön kitűnő tapasz folytán nemcsak a borzasztó szenvedéstől, de attól is, hogy a nő egyik kellenékességét képező emlője kifakadástól, ezzel a kisebbedéstől megmentett.

Volt eset egy igen tisztelt és becsült uriháznál, hol szinté a nő bal kezén sérülést kapott, — a gyulladást az orvosi segély nemhogy eloszlatta volna, sőt az a seb továbbterjedése és erősebb gyuladása által mindig nagyobb és nagyobb aggodalmat idézett elő, míg végre az Ön tapasz itt is a lehathatóságban működött, a gyuladást, ezzel a lázt is eloszlatta, nálam igen természetes, hogy folyton a háznál készen van, mihielyt elfogy, azonnal más rendeltek, természetes, hogy többnyire csak a szenvedők közt osztatik ki, míg nem tudják elegendőleg a jótékonyágot megkö-zónni. Tisztelettel maradván a tekintetes urnak kész szolgálta. Nagy-Kanizsa, június 17-én, 1876. **Kovács szolgabíró,** s. k.

Központi küldeményező raktár Budapesten: Török József gyógyszerész urnáé, király utca 12. sz. Továbbá kapható vidéken minden nagyobb város gyógyszerárában. Pécsset: Sipócz István gyógyszerárában. Ezen kitűnő hatású, nem eléggé ajánlható gyógytápasz készítője Forti Laszlo, Budapest I. Nándor-utca 1. sz.

LEGUJABB!

Pécssett a buzatéren

nagy történelmi és mechanikai

MUZEUM

(általánosan családok számára).

Különösen kiemelendő:

*A hófehérke a hét törpével és a herceggel.
Második Sándor orosz czár halálos ágyán.
Fatima, a dohányzó török nő, híres keleti szépség.
Az öt alvó díszes anoreták csoportja.
A fecsegő asszonyok.
Forgó fej három arcczal
és még több hírneves személyiségek.*

VILÁGHIRÜ PANORÁMA.

láthatók a nevezetesebb események.

Egészen új: 1885. évi budapesti országos kiállítás.

Legujabb háboru szerbek és bulgárok közt.

Továbbá több mint 500 nagyszerű stereoscop-fényképek, transparent a legszebb természeti szinben.

Extra-kabinetben:

Amor és Vénus díszes csoportja. A párisi nevető terem.

Naponkint nyitva reggeli 8 órától este 10 óráig; este fényes kivilágítás mellett.

Miután ezen nagy kiállítás Európa legnagyobb városai-ban és nemkülömben 1885. évben Budapesten az országos kiállítás alkalmával a legnagyobb köztetszésben részesült,

számos látogatást kér mély tisztelettel

Werin R.

Muzeum- és panorama-tulajdonos Budapestről.

NB. Egy nagy orgona (mestermű) fogja a nagyérdemű-közönséget mulattatni.

Minden 8 nap után új változás.

Programm, vagy leírása a muzeumnak 5 kr.

WEIDLINGER ZSIGMOND VARRÓGÉP-RAKTÁRA.

Telefon-állomás!

Telefon-állomás!

A nagyközönség körében általán elismertetett és bebizonyult, hogy az

amsterdami kiállitáson aranyéremmel kitüntetett

varrógép-részvénytársaság berlini gyártmányai legjobbak a világon.

Miután ezen Singer-varrógépek másnál nem kaphatók, az e fajtu gépeket már előnyösen ismerő t. közönség képen ajánlja a venni-szándékozóknak, ismerőseinek, barátainak stb.:

Ha jó gépet akarsz, fordulj Weidlinger Zs.-hoz (Széchenyi-tér 10. szám) ő árulja a világ legjobb varrógépeit.